

[Kristen Amby.]

altså også vore her i salen og her i Danmark, deler denne opfattelse. Hvad måtte man nemlig have ventet? Man måtte dog snarere have ventet, at modstanden mod en sådan kontrol, der altså i virkeligheden er en slags verdenssocialisering af atomenergikilden, skulle være kommet fra den del af verden, der bekender sig til det, man kalder kapitalismens system, altså systemet med privat ejendomsret og privat initiativ, medens kravet om denne omfattende kontrol og socialisering med lidenskab var blevet støttet af alle kommunistisk tænkende. Men det er gået helt, helt anderledes. Det er kommunisterne, det er disse principielt marxistiske internationale, der modsætter sig den effektive internationale kontrol, medens det altså er kapitalisterne — disse folk, som efter kommunisternes mening er dirigeret af griske monopolister, krigsmagere, krigsophidsere —, der har tilsluttet sig de effektive kontrolbestemmelser, tilsluttet sig, om man vil, tanken om at socialisere for hele verden denne fremtidens måske vigtigste energikilde.

Det er ikke sagt for at finde et debattmæssigt modargument. Jeg siger det for det første, fordi jeg mener det, for det andet, fordi jeg håber, at det ved at blive sagt tydeligt måske kan åbne nogle godtroende og fredselskende menneskers øjne for, hvordan forholdene virkelig er. Når man nemlig ved, hvorledes det forholder sig i virkeligheden, kan man selvfølgelig godt indrømme — det skal jeg gerne gøre —, at den kommunistiske propagandateknik, der altså nu giver sig udslag i fredspropaganda, er den vestlige verdens så langt, langt overlegen med hensyn til de virkemidler, den gør brug af. Det er jo også ulige lettere, når man som sandhed kan hævde det modsatte af, hvad denne er. Den, der dog mener, det er nødvendigt at tage et vist hensyn til virkeligheden, er naturligvis altid begrænset i sin propagandas virkemidler og handikapet af dem, der uden skrupler gør usandhed til sandhed og sandhed til usandhed. Sandheden angående dette livsvigtige problem, om forbud mod de masseødelæggende våben og kontrol med forbudets overholdelse er i al sin enkelhed, at samtidig med, at kommunisterne med hænder og fødder og hele dialektikkens kunst sætter sig imod de nødvendige foranstaltninger, der kan føre til det mål, de foregiver at ville nå, forsøger de — og jeg indrømmer, ikke helt uden held — at fremstille det, som om det er den anden part, der er modstander af forbud og kontrol. Det er godt gjort! Jeg tror nu

ikke, det går i det lange løb. Vi skal i hvert fald i denne debat gøre vort til at få bindet revet fra menneskenes øjne.

Under De Forenede Nationers sidste plenarforsamling i New York blev der, som allerede sagt, fremsat et fredsforslag af udenrigsminister Vishinskij. Forslaget indeholdt fordømmelse af de forberedelser til ny krig, som fandt sted i Amerika og England, fordømmelse af brugen af atomvåben til masseødelæggelse og endelig en opfordring til de fem stormagter, der er faste medlemmer af sikkerhedsrådet, om afslutning af en pagt til styrkelse af freden. Det er vel naturligt nok, at vore hjemlige kommunister hilste dette „fredsforslag“ med begejstring og tilslutning. Man har også kritiseret Danmark, fordi vi ikke tiltrådte det, ja, man gør sig endog til eet med forslagsstillernes fordømmelse af Amerika og England som krigsmagere. Det hedder således i det tidligere citerede referat af det ærede medlem hr. Alfred Jensens tale, at flertallet her i landet ønsker, at Danmark skal forlade krigsmagernes brigade og gå over til freds kræfternes lejr. Men det er dog måske ligeså forståeligt, at der intet kunne blive ud af et — i gæseøjne — fredsforslag, som begynder med at fordømme dem, man vil forhandle med, som krigsforberedere.

Det, der derimod ikke er forståeligt, og som burde undre alle fredselskende mennesker, er, at hverken Rusland eller dets forbundsfæller, ej heller vore hjemlige kommunister, har støttet det fredsforslag, som i sammenhæng med det nu omtalte i sidste forsamling i FN blev stillet af den vestlige verden, og som Danmark stemte for. Forslaget er betitlet: De vigtigste betingelser for fred. I dette forslag opfordredes for det første alle nationer til at afstå fra trusler om magt og anvendelse af magt.

Jeg spørger: Kan vore kommunister have noget imod det, eller mener de, at man nok kan støtte forslag, der vil forhindre de rigtige kriges magtanvendelse, men vil forbeholde sig at anvende vold og magt som midler i den indrepolitiske strid? Og forbeholder de sig retten til, når tiden dertil skønnes moden, ved vold at sætte sig i besiddelse af statsmagten på trods af den ved frie valg udtrykte flertalsvilje i befolkningen? Er det derfor, de ikke støtter et fredsforslag, der begynder med at sige, at man bør afholde sig fra trusler om magt og fra magtanvendelse? Ja, jeg spørger, og det gør jeg, fordi det jo netop er det, kommunisterne har gjort i en række østeuropæiske lande, og fordømmelse af disse hand-